

O. G. Arion

Fugi!

Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2019

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING

Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 2, Sector 5, București

email: contact@edituraup.ro

www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARION, O.G.

Fugi! / O.G. Arion. - București : Editura Up, 2019

ISBN 978-606-94766-0-4

821.135.1

Redactor: OANA ARION

Bun de tipar: ianuarie 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

O. G. ARION

FUGI!

București, 2019

Necunoscuta

Se trezise de câteva minute, dar rămăsese întins între așternuturile jilave și fierbinți, cu ochii închiși și cu brațele îndoite sub pernă. Acela era singurul moment în care lumea părea neschimbată. Aproape că putea auzi sunetele străzii, odinioară atât de normale încât nici nu le băga în seamă: un murmur continuu de voci estompate, amestecat cu claxoanele mașinilor blocate în trafic. Dar era o simplă iluzie, o iluzie creată de creierul său obosit. De dincolo de ochiurile de geam sparte, acoperite cu bucăți de prelată și cu pături vechi nu răzbătea niciun zgomot.

Se ridică greoi din patul improvizat dintr-o saltea veche direct pe podeaua murdară și se îndreptă spre camera ce fusese cândva o bucătărie elegantă, dar care acum era o ruină. Ușile deschise ale dulapurilor suspendate atârnav,

desprinsese din balamalele care le susținuseră, cioburi și resturi de mâncare putrezită erau împrăștiate pe gresia cu model complicat, iar aparatele casnice fuseseră sfărâmate și aruncate prin colțurile încăperii. Părea că cineva cuprins de un acces de furie distrusese totul cu o bătă de baseball.

Seara trecută descoperise în ceea ce fusese un frigider de ultimă generație două sticle cu apă minerală. După ce scotocise prin sertare și dulapuri fusese destul de mulțumit de captură: o cutie pe jumătate plină de cafea instant, trei furculițe neruginite, vreo două cuțițe, o cană din metal cu modele de crăciun și – minune! – câteva conserve cu carne de vită. Le găsisese în fundul unui sertar, în spatele unor prosoape de bucătărie. Cine ținea conservele într-un astfel de loc?

În dimineața aceea avea să bea cafea, prima oară după aproape trei luni. Ziua începea bine. Timp de câteva minute se îndeletnici cu prepararea lichidului miraculos, apoi se așeză pe singurul scaun întreg și își rezemă coatele de tabla mesei.

Avea nevoie de un plan. Nu putea rămâne aici. Fusese o minune că descoperise această casă, singura a cărei ușă se putea închide și baricada. Reușise, în sfârșit, să se odihnească. Mă rog, dormise iepurește, tresărind la cel mai mic zgomot, dar tot somn se numeau cele câteva ore de repaos. Nu putea însă rămâne aici. Se afla

FUGI!

în zona neagră, zonă care colcăia de *atinși*. În orice moment putea năvăli înăuntru o hoardă dezlănțuită, mai ales acum, când lumina zilei de vară pătrundea printre obloanele din lemn și prin găurile cârpelor ce camuflau ferestrele.

Scoase din buzunarul de la spate o hartă pliantă, de tipul acelor care se vindeau la benzinării și în moteluri și începu să traseze pe ea niște linii cu un ciot de creion. Se oprea din când în când și sorbea din lichidul rece și amar, savurându-l de parcă ar fi fost cea mai delicioasă băutură din lume. La drept vorbind, chiar era. Dacă ura ceva cu patimă în această nouă existență, pe lângă lupta disperată de a rămâne în viață, era lipsa cafelei.

Un sunet vag îi atrase atenția și îl făcu să rămână nemișcat, cu urechile ciulite și cu respirația tăiată. Mișcându-se cu atenție și încercând să nu facă zgomot, se deplasă pe holul lung ce ducea spre ușa de la intrare. Împinse într-o parte câțiva centimetri prelata care acoperea fereastra îngustă din dreapta și privi afară. Strada era pustie. La fel și veranda. Fusese probabil un câine. Oftă imperceptibil.

Cum se lăsa întunericul avea să plece. Ura starea de pericol permanent și de încordare ce-i făcea fiecare mușchi să vibreze dureros. Se va îndrepta către periferia orașului. Oricum, escapada în *zona neagră* fusese o pierdere de timp. Sperase că va găsi aici provizii, dar totul fusese devastat.

Tocmai se pregătea să se reîntoarcă în bucătărie, când zgomotul se auzi din nou, de data aceasta mai puternic. Venea de undeva din casă și semăna cu un clinchet, metal lovind un alt metal. Un zăvor?

Ideea aceea îl făcu să-și țină respirația: verificase ușa pivniței, dar nu coborâse acolo. Seara trecută totul păruse în ordine. De ce dracu' nu controlase peste tot?

Își scoase cuțitul din tocul de la gleznă și, mișcându-se ca o pisică, se postă lângă ușa dincolo de care auzise zgomotul, pregătit să înfrunte orice ar fi apărut din spatele ei. Încet, ca într-o filmare cu încetinitorul, aceasta se deschise. Simți cum inima îi bate nebunește în piept, pompând adrenalina care-i inavadase corpul și strânse mai tare mânerul cuțitului.

Prin deschizătură apăru o mână micuță de femeie, care se prinse de tocul cu vopsea scorojită, urmată de un cap cu păr negru împletit în zeci de codițe. Așteptă încordat sunetul atât de cunoscut, mormăitul înfundat pe care îl scoteau cei atinși, dar acesta nu veni.

În acel moment necunoscuta întoarse capul și-l văzu, în ochii ei putându-se citi clar groaza. Pupilele îi erau normale, umane în mijlocul irișilor de culoare albastră. Îi făcu un semn rapid, ducându-și degetul la buze și ordonându-i tăcerea absolută, apoi arată spre bucătăria aflată în celălalt capăt al holului. Se pare că și femeia

FUGI!

se mai liniștise puțin, văzându-i ochii, pentru că dădu imperceptibil din cap și ieși cu totul din spatele ușii.

Îl urmă în liniște până în camera devastată și se așeză pe scaunul pe care stătuse el. Era tânără, aproape o adolescentă. Avea pielea de culoarea ciocolatei cu lapte și un corp ca de copil. Aproape dacă-i ajungea până la umăr. În spate purta un rucsac turcoaz care părea plin cu tot felul de lucruri și destul de greu. Împinse spre ea cana pe jumătate plină cu cafea, iar ea îl privi suspicioasă.

— Dacă voiam să te omor, aș fi făcut-o deja, zise el în șoaptă, enervându-se.

Ea se încruntă și mirosi lichidul întunecat, o expresie neîncrezătoare întipărită pe chipul rotund. Apoi bău, la început cu sorbituri mici, de parcă s-ar fi temut, apoi din ce în ce mai febrilă. Semăna cu un dependent de droguri care-și lua doza după un sevrăj îndelungat.

El îi luă cana din mâini, atenționând-o din priviri. Nu voia să i se facă rău. Fata își șterse buzele cu dosul palmei și-l privi cu o expresie ciudată de recunoștință amestecată cu teamă.

— Eu sunt Axel.

— Amira, răspuse ea tot în șoaptă.

— Ești singură?

Amira încuviință printr-o mișcare a capului ce îi făcu toate codițele să i se miște caraghios.

— Cum dracu' ai ajuns aici?

— M-am rătăcit. Am fost până alaltăieri cu un grup, dar m-au lăsat în urmă. Au zis că-i încetinesc. N-am știut încotro să merg. Seara trecută am intrat în casa asta și-am dormit în pivniță.

— Și nu te-ai gândit că dacă atinșii te-ar fi găsit n-aveai nicio cale de scăpare? întrebă Axel aproape amuzat.

Amira se scărpină în cap, încruntându-se.

— Am baricadat ușa. Și există și o fereastră de aerisire pe care puteam să ies.

El o privi în tăcere câteva secunde. N-avea dreptul s-o judece. Era o supraviețuitoare.

— Cât de mare era grupul?

— Vreo douăzeci. Dar nu cred că au ajuns pe aici. Mergeau spre nord, spre graniță.

— Câți ani ai? schimbă el brusc subiectul, făcând-o să-și arcuiască sprâncenele surprinsă.

— Douăzeci și doi.

Hmm, nu părea mai mare de șaisprezece. Mă rog, și chiar dacă-l mințea, ce conta?

— Ți-e foame?

— Sunt lihnită, șopti ea și stomacul îi ghiorțai brusc și sonor, confirmându-i cuvintele.

Axel desfăcu una dintre conserve și i-o puse în față, împreună cu o furculiță, apoi se așeză pe podea, sprijint de un dulap, privind-o cum înfuleca fără să mestece carnea plină de grăsime rece și alburie.

— Și acum ce facem? întrebă ea după de termină de mâncat.

— Așteptăm întunericul. Eu, cel puțin. Apoi mă car de aici. Tu faci ce vrei.

Ignoră privirea încărcată de furie și reproș pe care i-o aruncă și deschise iarăși harta pliantă. Nu era responsabil de soarta fetei. Îi dăduse să bea și să mănânce, iar asta era gestul suprem de bunătate pe care îl puteai face pentru cineva în lumea în care trăiau.

Orele treceau încet, căldura devenind înăbușitoare. Amira renunțase la scaun și se așezase la rândul ei pe podea, în partea cealaltă a camerei. Își scosese o carte din rucsacul voluminos și citea, oprindu-se din când în când și ciulindu-și urechile. Dar tăcerea care domnea peste tot nu fu tulburată de nimic.

Noaptea veni în sfârșit, mai fierbinte ca Iadul. Axel se ridică și se îndreptă spre baia de la parter. Scoase cu gesturi calculate capacul rezervorului de deasupra vasului de toaletă. Era pe jumătate plin. Umplu două sticle de plastic cu lichidul destul de limpede, apoi își clăți față năclăită de sudoare. Picăturile i se prelinseră în barba șatenă.

Se privi în oglinda acoperită cu o peliculă de praf: aproape că nici nu mai recunoștea chipul tras și palid care îl privea. Avea cearcăne adânci sub ochi, iar părul nespălat de săptămâni îi crescuse alandala. Nu era de mirare că Amirei îi fusese teamă de el. Înainte de epidemie ar fi putut fi luat drept un cerșetor.

Își turnă jumătate din conținutul unei sticle pe ceafă, lăsând lichidul să-i răcorească pielea înfierbântată. Era timpul să plece.

Când se reîntoarse în bucătărie, fata îl aștepta în picioare, cu rucsacul în spate.

— Merg cu tine, zise înainte că el să apuce să protesteze.

— Doar până la marginea orașului, concise el după câteva secunde de gândire. Apoi fiecare pe drumul său.

— Bine, spuse ea, părând mulțumită de acest compromis.

Mutară împreună bufetul greu din lemn care blocase intrarea principală și ieșiră în aerul încins. Străzile erau învăluite în beznă. În aer plutea mirosul pestilențial de corpuri în putrefacție. Resturi de cadavre zăceau împrăștiate peste tot, amestecate cu gunoaie, resturi de mobilier și haine murdare. Ura aceea duhoare ce pătrundea în plămâni, se impregna în haine și-n piele, părând aproape palpabilă, ca o păclă groasă și dezgustătoare.

Lipindu-se de pereții clădirilor, înaintară în noapte, pândind cel mai mic zgomot. Spre norocul lor, nimic nu le opri înaintarea. Au mers astfel cam două ore. Axel memorase traseul, astfel că se descurca acceptabil prin hățişul de străduțe și clădiri, până când ajunseră cu bine la autostrada aflată la marginea de est a orașului.

Era aproape miezul nopții când se opriră lângă o benzinărie abandonată. Ușa din sticlă

fusese spartă și atârna într-o parte. Amira scoase din buzunar o lanternă, dar el o opri la timp, făcându-i semn să rămână pe loc și să aștepte.

Intră în clădire, ținând cuțitul pregătit. Podeaua era acoperită cu cioburi care scârțăiră sub talpa ghetelor în timp ce înainta spre teighea. La dracu'! Se opri, ascultând cu respirația tăiată. Nimic. Mai făcu doi pași.

În acel moment, îl auzi. Mârâitul. Ca de animal sălbatic. Simți cum părul de pe ceafă și brațe i se zbârleşte și sângele îi îngheață în vene, trimițându-i fiori reci de-a lungul spatelui. Strânse pumnul în care ținea cuțitul, pregătit să atace și înaintă pe culoarul dintre rafturi.

O mogâldeață întunecată se distingea pe fundalul gresiei deschise la culoare. Se mișca încet, părând că se târăște. Mormăitul deveni mai puternic și creatura păru că se pregătește să sară, încordându-se și ridicându-se pe cele patru membre. Axel ridică brațul, așteptând atacul. În secunda în care mogâldeața se desprinsese de la podea, o rază de lumină îi trecu brusc peste chip, făcând să-i sclipească ochii negri cu pupile dilatate și injectați de sânge.

Cuțitul alunecă în carnea creaturii exact în momentul în care unghiile acesteia trecură la câțiva milimetri de obrazul lui Axel. Corpul se prăbuși cu un zgomot înfundat pe podea. Îngenunchie rapid și împlântă din nou cuțitul, făcând de data asta oasele craniului să trosnească.